

Respingerea cererii de recunoaștere a gradului de judecător de curte de apel. Discriminare. Hotărârile invocate, ce constituie decizii de speță, nu pot produce efecte juridice decât *inter partes litigantes*

Prin cererea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 4884/1/2009, S.R., judecător la Tribunalul București – Secția a VI-a Comercială, în prezent detașată în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, a formulat recurs împotriva Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 816/07.05.2009, solicitând admiterea recursului, modificarea hotărârii atacate, cu consecința admiterii cererii sale și anume recunoașterea gradului profesional de judecător de curte de apel și promovarea sa la instanța imediat superioară, respectiv, Curtea de Apel București, conform opțiunii exprimate cu ocazia înscrierii la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor într-o funcție de execuție vacantă la instanțele superioare și parchetele de pe lângă acestea susținut la data de 04.02.2007.

În motivarea căii de atac, recurenta arată că a participat la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor într-o funcție de execuție vacantă la instanțele superioare, organizat la data de 04.02.2007, cu opțiunea promovare pe loc la Curtea de Apel București.

La acest concurs a obținut media 8,00, care ar fi fost suficientă pentru a putea fi declarată „admis” conform

Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006. Totodată, recurenta arată că s-a situat pe poziția 16, la egalitate cu dl. judecător G.D.M., pentru concursul aflat în discuție fiind scoase 13 locuri pentru promovare pe loc la Curtea de Apel București.

În plus, recurenta menționează că pe ultimul loc s-au clasat la egalitate, cu media 8,05, două candidate la acest concurs, astfel că a fost prima candidată declarată „respins”, alături de dl. judecător G.D.M., la 5 sutimi de media cu care s-a ocupat ultimul loc scos la concurs.

De asemenea, recurenta susține că a optat la concurs pentru disciplina de drept material „drept civil”, având prima medie pentru Curtea de Apel București la această disciplină, în timp ce toți ceilalți candidați care au ocupat locurile scoase la concurs, au susținut examenul la disciplinele de drept material „drept penal” (9 candidați), „dreptul familiei” (4 candidați) și „drept administrativ” (un candidat), discipline la care au fost anulate întrebări, acordându-se puncte din oficiu.

Așadar, toate cele 13 locuri scoase la concurs au fost ocupate numai de către candidații care au beneficiat de puncte acordate în plus, din oficiu.

Prin urmare, recurenta consideră că această procedură, neprevăzută de Hotărârea Plenului Consiliului Superior

al Magistraturii nr. 621/2006, a condus la o discriminare evidentă, în condițiile în care ea a pornit ca bază de punctaj de la nota 0, iar toți ceilalți candidați declarați admiși au pornit de la un punctaj superior. În concluzie, au fost încălcate dispozițiile art. 2 din actul normativ anterior individualizat.

Recurenta mai invocă decizia nr. 3289/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, prin care Consiliul Superior al Magistraturii a fost obligat să emită o hotărâre prin care să-l declare admis pe dl. judecător G.D.M.

Recurenta mai învederează că această hotărâre judecătorească a fost pusă în aplicare de către Consiliul Superior al Magistraturii, astfel că judecătorul amintit anterior este judecător cu grad de curte de apel și promovat efectiv la această instanță, iar ea se află într-o poziție dezavantajată față de acesta, nefiind promovată, întrucât la disciplina drept civil nu a fost anulată nicio întrebare, punctajul pornind de la nota 0, în timp ce punctajul celui alt candidat a fost de 1,60.

În cadrul cererii de recurs a mai fost invocată decizia nr. 953/19.02.2009, prin care instanța supremă a admis recursul declarat de dl. judecător P.O. împotriva Hotărârii nr. 1063/16.10.2008 pronunțată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, dispunând anularea acestei hotărâri și obligarea intimatului la recunoașterea gradului profesional de judecător de tribunal. Recurenta arată că această instanță a dispus ca cererea privind promovarea respectivului judecător la tribunal să fie valorificată în cazul existenței locului vacant.

În consecință, recurenta consideră că au fost încălcate prevederile art. 6 și 14, ale Protocolului 12 adițional din CEDO.

Analizând actul administrativ contestat, în raport de susținerile părților și de prevederile legale aplicabile în materie, Înalta Curte constată următoarele:

Prezenta cerere de recurs vizează Hotărârea nr. 816/07.05.2009 emisă de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a fost respinsă cererea formulată de d-na judecător S.R. de recunoaștere a gradului de judecător de curte de apel, respectiv, de promovare la Curtea de Apel București.

În motivarea actului administrativ dedus controlului de legalitate al instanței judecătorești, autoritatea intimată a reținut că recurenta din prezenta cauză a participat la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 04.02.2007, optând pentru promovarea pe loc la Curtea de Apel București și a obținut media de 8.00, situându-se pe poziția a șaisprezecea, însă, a fost declarată respinsă urmare a faptului că nu s-a încadrat în cele 13 posturi alocate acestei instanțe pentru promovarea pe loc.

Autoritatea publică emitentă a hotărârii atacate a mai învederat că, prin decizia civilă nr. 3289/27.06.2007 pronunțată de Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a fost admis recursul declarat de dl. G.D.M., judecător la Tribunalul București, împotriva hotărârii nr. 90/22.02.2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și s-a dispus obligarea Consiliului la emiterea unei hotărâri prin care să-l declare admis pe recurent în funcția de execuție, pe loc, la concursul organizat la 04.02.2007 și să dispună promovarea în funcția de execuție pe loc la Curtea de Apel București.

Prin urmare, prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 752/2007 s-a dispus, în condițiile art. 24 din Legea contenciosului administrativ, punerea în executare a acestei decizii.

De asemenea, autoritatea publică și-a argumentat soluția recurată în prezentul litigiu prin existența hotărârii nr. 90/2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii (ce a fost anulată în instanță în ceea ce-l privește pe dl. G.D.M.) – prin care au fost validate rezultatele finale ale concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor din data de 04.02.2007, constatându-se că au fost respectate dispozițiile regulamentare privind modalitatea de stabilire a rezultatelor finale ale concursului.

În plus, în ceea ce privește situația invocată de petentă, prin raportare la decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la situația dl. judecător G.D.M., în sensul că unii candidați au fost dezavantajați prin anularea unor întrebări și acordarea unui punctaj din oficiu altor candidați, la anumite materii, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a constatat că aceasta se referă în mod exclusiv la atribuțiile comisiilor de elaborare a subiectelor, de corectare și de soluționare a contestațiilor, atribuții prevăzute de regulamentul de concurs și care nu mai pot fi puse în discuție la acest moment, în raport de prevederile art. 47 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pe de altă parte, referitor la decizia civilă nr. 953/19.02.2009 pronunțată de Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în cazul dl. judecător P.O.,

candidat la același concurs, decizie prin care a fost admis recursul declarat împotriva Hotărârii nr. 1063/2008 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și s-a dispus obligarea Consiliului să recunoască recurentului gradul profesional de judecător de tribunal, intimatul a constatat că dispoziția enunțată este diferită de cea pronunțată în cazul dl. judecător G.D.M.

În opinia Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ambele hotărâri sunt decizii de speță care produc efecte juridice doar pentru părțile din proces, nefiind vorba despre o decizie dată într-un recurs în interesul legii, prin care dezlegarea dată problemelor de drept judecate devine obligatorie, potrivit art. 329 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte apreciază că toate aceste argumente prezentate de autoritatea intimată în cadrul actului administrativ contestat în prezenta cauză sunt legale.

În primul rând, trebuie remarcat faptul că, prin decizia nr. 4451/19.11.2007, instanța supremă a respins ca nefondat recursul declarat de d-na judecător S.R. împotriva hotărârii nr. 90/22.02.2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

În raport de situația de fapt învederată anterior, este evident că recurenta nu se află într-o situație identică cu dl. judecător G.D.M.: hotărârea de validare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor, organizat la 04.02.2007, și-a produs efectele față de recurentă, actul administrativ fiind declarat legal de instanța judecătorească.

Așa cum s-a relevat anterior, prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 752/2007, s-a dispus promovarea în funcția de execuție pe

loc la Curtea de Apel București a dl. judecător G.D.M., ca urmare a pronunțării deciziei nr. 3289/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, prin care a fost admis recursul declarat de acesta împotriva Hotărârii nr. 90/2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, fiind anulată în parte hotărârea în discuție (numai în ceea ce privește această persoană).

De asemenea, Înalta Curte constată că situația recurentei nu este identică cu cea a dl. judecător P.O., față de împrejurarea că acesta din urmă nu a atacat, în condițiile legii, actul administrativ de validare a rezultatelor finale ale concursului de promovare în funcții de execuție, organizat la data de 04.02.2007.

Înalta Curte apreciază că, în speță, nu este incidentă aplicarea principiului nediscriminării, avându-se în vedere considerentele care vor fi expuse în continuare. Conceptul de discriminare este definit de art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000, republicată: prin această noțiune se înțelege "orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice".

Alin. 2 al articolului menționat mai sus prevede că „dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre

temeiurile prevăzute la alin.1 este considerată discriminare, în înțelesul prezentei ordonanțe”. Alin.3 al aceluiași articol exclude din sfera de cuprindere a conceptului de discriminare prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor instituite la alin.1, față de alte persoane, dacă acestea sunt justificate de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

Față de prevederile art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, discriminarea poate fi invocată numai în raport de anumite situații identice, similare sau analoage în care se află două sau mai multe persoane, față de care se aplică un tratament diferențiat, fără ca acest tratament să fie justificat obiectiv de un scop legitim și fără ca metodele de atingere a acelui scop să fie adecvate sau necesare.

În același sens, pot fi amintite și prevederile art. 14 din CEDO.

În speța de față, situația învederată de către recurentă nu este identică sau similară prin prisma circumstanțelor de fapt și de drept avute în vedere la fiecare în parte. Sintagma „în condiții de egalitate”, utilizată de art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, nu poate fi interpretată decât prin raportare la principiul constituțional al egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Legea fundamentală a țării.

Acest principiu presupune identitate de soluții numai pentru situații identice, această regulă fundamentală neopunându-se la stabilirea unor soluții diferite pentru persoane aflate în situații distincte.

Pe de altă parte, hotărârile invocate de recurentă constituie decizii de speță, care nu pot produce efecte juridice decât *inter partes*. A accepta punctul

de vedere al recurenței cuprins în cadrul prezentei căi de atac ar echivala, în mod indirect, cu încălcarea principiului autorității lucrului judecat (dată fiind existența deciziei irevocabile nr. 4451/2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal).

De altfel, hotărârea judecătorească reprezintă actul final și de dispoziție al instanței prin care se soluționează, cu putere de lucru judecat, litigiul dintre

părți, iar întreaga activitate judiciară se realizează cu scopul de a soluționa un conflict juridic concret.

În raport de cele expuse anterior, în baza art. 312 alin. 1 teza a II-a din Codul de procedură civilă și art. 29 din Legea nr. 317/2004, Înalta Curte va respinge recursul, ca nefondat.

(Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 4129/07.10.2009, **dosar nr. 4884/1/2009**)